

Синівське

Борис Олійник

Диптих

I

Застилають столи господині
від хати до хати.
До травневої учти
збираються мовчки солдати.
Зоддалік, при вікні, стала пам'ять війни
І ніколи уже од вікна не відійде.

Обнялися по-братськи,
неначе побачились вперше.
Пожурилися трохи,
що стало з літами їх менше.
Пораділи весні, що зростають сини,
Тужавіють сини, а вони опадають...

Я вклоняюся вам по-синівськи доземно,
солдати.
Я молюся на ваші святі перемоги і втрати.
Тільки ж ви не сурміть
ув останній похід,
Тільки ж вічно живіть.

Ми вам рясту у ноги
постелим від хати до хати.
Надаруєм онуків, немов ластів'яток,
до свята.
Тільки ж ви, доки світ,
не відходьте в граніт,
Тільки ж вічно живіть!

II

Чи не досить, поете?
Війна рокова

Сорок літ як в траншеях дріма.
І в солдатських листах вигасають слова,
Та й самих адресатів нема.

І не варто полахати маминих снів –
Хай їм ліпше онуки гудуть.
І не треба гіпербол: полеглих синів
Вже й пороги отецькі не ждуть.

Гей, на ратних полях – полини, полини.
Забуття осіда, як зима...
Так чому ж я і досі біжу із війни?
Запитав би, так... батька нема.

І летять жайворонням у ті полини
Онучата, мов доля сама.
Так чому ж я і досі біжу із війни?
Запитав би, а й неньки нема.

Час од спалених весен втіка в голубе.
Тільки ж пам'ять рокоче в диму:
– Ти про себе забув.
Так запитуй себе,
Щоб тебе не спитали:
чому?!